

Κυριακή των Αγίων 318 Πατέρων (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Μαΐου, 2018

Κατήχηση ΙΕ'

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΔΟΓΜΑΤΙΣΑΝ ΚΑΙ ΟΤΙ Η ΟΡΘΗ ΠΙΣΤΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΟΡΘΟ ΒΙΟ

Αδελφοί και Πατέρες,

Σήμερα είναι μια εορτή **μεταξύ δύο φωτεινών και σωτηρίων εορτών (της Αναλήψεως και της Πεντηκοστής)**. Σήμερα, μεταξύ δύο μεγάλων μέχρι τον ουρανό πανηγύρεων παρουσιάζονται οι **πολύφωτοι αστέρες**. Σήμερα, μεταξύ των δύο αρμάτων που έχουν δρόμο τον ουρανό, εμφανίζονται τριακόσιοι δεκαοκτώ αρματηλάτες, όχι βέβαια για να διευθύνουν την ορμή αυτών των δύο κατευθυνομένων αρμάτων, αλλά **για να διευθύνουν αυτούς που απιστούν** για Εκείνους που έχουν ανεβεί επάνω στα άρματα, και να τους οδηγήσουν στην πίστη, για το ότι το μεν ένα άρμα ανέβασε από τη γη προς τις ουράνιες αψίδες και τους κόλπους του Πατέρα από τη γη τον σαρκοφόρο Θεό Λόγο, το δε άλλο άρμα, ότι τον «*άλλο Παράκλητο*» (Ιω. ιδ' 16) (το Άγιο Πνεύμα), αντί για τον Χριστό που αναλήφθηκε, Του κατέβασε από τον ουρανό «*σαν άνεμος που φυσούσε δυνατά*» (Πράξ. β' 3), για να εκπληρωθεί ο λόγος του Χριστού που έλεγε ότι «*σας συμφέρει να φύγω εγώ. Γιατί, αν εγώ δεν φύγω, δεν θα έλθει σ' έσας ο Παράκλητος, ενώ αν πάω εκεί θα Τον στείλω σ' εσάς. Και όταν έλθει Εκείνος, θα ελέγξει τους ανθρώπους για την αμαρτία, για τη δικαιοσύνη και για την κρίση*» (Ιω. ιε' 7-8).

Αυτά, λοιπόν, που συνέβησαν με την απόφαση του Πατέρα, δηλαδή ο μεν Χριστός που ανέβηκε με απεριγραπτο τρόπο με τη σάρκα Του επάνω σε άρμα νέφους, το δε Πνεύμα που κατέβηκε με ακατάληπτο τρόπο με ήχο «*σαν άνεμος που φυσούσε δυνατά*» (Πράξ. β' 2) και μοίρασε πύρινες γλώσσες στους μνημένους της Χάριτος, αυτά έπρεπε **να ερμηνευθούν** για να έχει ορθή πίστη «*κάθε άνθρωπος που έρχεται στον κόσμο*» (Ιωάν, α' 9). Όμως αυτό το καλό το φθόνησε ο σατανάς και το σκότισε πολύ και έσπειρε ζιζάνια ποικίλων **αιρέσεων** και συνέλαβε έτσι πάρα πολλούς και αντί «*όλοι να γίνουν και να είναι και να λέγονται Χριστιανοί*», αποφάσισαν να είναι και να λέγονται αιρετικοί, δηλαδή Αρειανοί και Νεστοριανοί, Μακεδονιανοί και Ιακωβίτες και αυτοί κι εκείνοι, των οποίων τα δυσώδη ονόματα και μιανρά δόγματα δεν είναι

αυτής της στιγμής να τα λέμε και να τα γράφουμε. Γιατί τότε υπήρχε μεταξύ των πιστών και των απίστων πολύς καπνός, διαμάχη και έριδα και σκάνδαλα. Γι' αυτό και μεταξύ της Αναλήψεως του Χριστού και της καθόδου του Παρακλήτου συγκεντρώθηκαν, κινούμενοι από τον Θεό και με διαταγή του βασιλιά, στη μητρόπολη της Νίκαιας, οι ένδοξοι αυτοί Πατέρες, σαν φωτεινοί αστέρες και δραστήριοι γεωργοί και ενάρετοι κυβερνήτες και καλοί ποιμένες, και μείωσαν βέβαια αυτοί οι αστέρες το σκοτάδι της ασεβείας, αλλά ξερίζωσαν και ως γεωργοί τα αγκάθια της βλασφημίας και αντιμετώπισαν ως κυβερνήτες τα κύματα των αιρέσεων και έβγαλαν έξω ως ποιμένες και αφόρισαν και έδιωξαν μακριά από τα πρόβατα τους λύκους και δικαίως, ρίχνοντάς τα κάτω, καταπάτησαν τα φλύαρα δόγματά τους. Δεν επέτρεψαν να λέγονται ο Υιός και το Πνεύμα κτίσματα, όπως όρισαν εκείνοι με το κακό τους φρόνημα, αλλά καλά και άγια, με το **Σύμβολο της Πίστεως**, με δυνατή φωνή και ομόφωνα κήρυξαν τον Υιό και το Πνεύμα κτίστη και συντηρητή του κόσμου και ομοούσιο με τον Πατέρα. Και εμείς έτσι πιστέψαμε και πιστεύουμε, σύμφωνα με τη θεόπνευστη παράδοσή τους.

Και είναι βέβαια η πίστη μας καλή και ορθή και άμεμπτη και εκτός από αυτήν δεν υπάρχει άλλη. **Η ορθή πίστη όμως χρειάζεται και έργα άξια της πίστεως**, ώστε όπως ακριβώς δυο εκλεκτά βόδια που τα έχει ζέψει ο Θεός, τα έργα να συμφωνήσουν με την πίστη, κι από αυτά να γίνεται **ζωηφόρα η καλλιέργεια**. Όταν όμως δεν έχουμε ορθή πίστη και είναι ρυπαρός ο βίος μας, τότε μοιάζουμε με κάποιον πολύ άφρονα άνθρωπο που έξεψε χοίρο με βόδι και προσπαθεί να σπείρει και να καλλιεργήσει και να τραφεί απ' αυτά και να ζήσει και να γλιτώσει από τον θάνατο. Αυτόν, οι άνθρωποι που φοβούνται τον Θεό και ζουν στη γη, και οι Άγγελοι, βλέποντάς τον θα γελάσουν και θα πουν: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που είναι εκτός εαυτού και παράφρονας, πώς έξεψε στο βόδι, χοίρο και νομίζει ότι θα σπείρει και θα καλλιεργήσει μ' αυτά και θα ζήσει». Και εάν του πουν: «Τι κοπιάζεις άδικα, άνθρωπε; Δεν καταλαβαίνεις τι κατηγορία και γέλιο προξενείς για τον εαυτό σου; Πρέπει να ξέρεις ότι δεν συμφωνεί το βόδι να καλλιεργεί με τον χοίρο. Διότι μόνο του βοδιού έργο είναι το να σέρνει το άροτρο και να ανοίγει αυλάκι και να γίνεται η σπορά και η καλλιέργεια, του δε χοίρου τέχνη είναι το να σκάβει με τη μύτη του και να κυλιέται στον βόρβορο και όταν έλθει ο καιρός, να σφάζεται με μαχαίρι». Και εκείνος, αντί να δεχτεί τα όσα του είπαν και να ξεχωρίσει το ζευγάρι, μάλλον κοροϊδεύοντας και όλος ευχαρίστηση, λέει: «Ναι, ναι, εσείς δεν γνωρίζετε τι ηδονή και ευχαρίστηση μου δίνει αυτό το ζευγάρι». Έτσι, λοιπόν, παρομοιάζονται **αυτοί που στην ορθή πίστη έξεψαν τον ρυπαρό βίο του χοίρου και υποδουλώθηκαν στην αμαρτία. Ευχαρίστηση και ηδονή λογαριάζουν την αμαρτία, η οποία προξενεί πικρή κόλαση**, και όσους τους συμβουλεύουν να μετανοήσουν, πολλές φορές και τους εχθρεύονται ή από πώρωση κοροϊδεύουν τα λόγια τους και τους περιπαίζουν, ή και δεν προσέχουν καθόλου στη δύναμη των λεγομένων.

Όμως, λέει ο Θεός με το στόμα του Ησαΐα πως «παχύνθηκε η καρδιά αυτού του λαού

και με τα αυτιά τους άκουσαν βαριά και έκλεισαν τα μάτια τους, για να μη δουν με τα μάτια τους και ακούσουν με τα αυτιά τους και τα εννοήσουν με την καρδιά τους και μετανοήσουν και τους θεραπεύσω», αλλά θέλουν, λέει, να παραμείνουν έτσι στην αμαρτία μέχρι που «να ερημωθούν οι πόλεις γιατί δεν θα έχουν κατοίκους και η γη θα εγκαταλειφθεί έρημη» (Ησ. στ' 10-11). Αυτό ακριβώς βλέπουμε ότι έπαθε και το νησί μας αυτό, η Κύπρος, και πολλά σπίτια και όλες σχεδόν οι κωμοπόλεις έμειναν έρημες από ανθρώπους και ακατοίκητες. Υπάρχουν, λέει, «σπίτια μεγάλα και ωραία, και δεν θα υπάρξουν κάτοικοι γι' αυτά, και όποιος σπέρνει έξι αρτάβες θα λάβει ως απόδοση το μισό απ' αυτές, τρία μέτρα» (Ησ. ε' 9-10). Και αυτό για πολλά χρόνια εμείς το πάθαμε, όμως ούτε έτσι αναγνωρίσαμε τι καρποφόρησαν τα χέρια μας, **ούτε κατανοήσαμε μέσα στην καρδιά μας από πού άραγε και με ποιο τρόπο μας συνέβη αυτή η κάκωση**, ούτε ακούσαμε Αυτόν που μας καλούσε και έλεγε «επιστρέψτε προς Εμένα και θα στραφώ προς εσάς» (Ησ. με' 22, Ζαχ. α' 3, Μαλ γ' 7), αλλά **ο καθένας έταξε στον εαυτό του ως νόμο δικό του το δικό του θέλημα και αμαρτάνει όπως θέλει, και δεν φέρνει στη μνήμη του ούτε τον θάνατο, ούτε τον Θεό, ούτε την κρίση.**

Και αυτά τα γράφουμε όχι λέγοντάς τα τυχαία, αλλά από καρδιά γεμάτη θλίψη, που επιθυμεί τη σωτηριώδη επιστροφή του καθενός και τη μετάνοια, για να μη λυπείται, αλλά μάλλον να ευφραίνεται ο Θεός για τα έργα μας και να μας αναδείξει με τη χάρη Του μετόχους της αιώνιας ευφροσύνης και βασιλείας Του, γιατί σ' Αυτόν αρμόζει κάθε δοξολογία, τιμή και προσκύνηση, στον Πατέρα και στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα συνεχώς, τώρα και πάντοτε και στους ατέλειωτους αιώνες.

(Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα, τόμος Β', εκδ. Ιεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίου Νεοφύτου, Πάφος 1998, σσ. 269-272)

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Από την Ανάσταση του Χριστού στην Πεντηκοστή", Μετάφραση: Γεώργιος Β. Μαυρομάτης, Εκδόσεις "Αρμός")